

Omstændigheder nødvendiggør. Endelig har vi lagt Vægt paa, at ved denne Overenskomst sikres i langt højere Grad end før Partiernes Medvirken ved Forberedelse af mere gennemgribende Lovforanstaltninger eller administrative Foranstaltninger, saa at Partierne faar Lejlighed til at tale et Ord med, medens det endnu er Tid, inden Regeringen har taget endelig Stilling. Der findes jo den Bestemmelse, at Ministrene uden Portefeuille kan begære Forhandlinger i Ministerraadet stændset i saadanne Sager og kan konferere med deres Parti derom, hvorved Partiernes Mening paa rette Sted og til rette Tid bliver i Stand til at gøre sig gældende. Jeg tvivler ikke om, at denne Regel, loyalt og klogt gennemført, vil føre til, at vi opnaar Enighed paa en Række Omraader, hvor vi ellers vilde have faaet Strid. Jeg skal dog bemærke, at jeg forstaaer ikke denne Overenskomst saadan, at Ministrene uden Portefeuille har moralsk Pligt til at komme til deres Parti i alle Tilfælde, hvor de ikke kan svare for, at der ikke af Partierne bliver rettet rent saglige Indvendinger mod visse Punkter. Det maa være at forstaa saaledes, at det er principielle Spørgsmaal, Spørgsmaal, der vedrører det politiske, Partierne først skal forhandle om. Hvor det derimod drejer sig om, hvad jeg vil kalde løbende Love, Forretningslove, kan Ministrene ganske vist ikke svare for, at der ikke vil fremkomme Ønsker om Ændringer af dette eller hint i Lovene fra deres Parti. Naar Spørgsmaalet ikke drejer sig om principielle Standpunkter eller egentlig politiske Afgørelser, ligger der i den Tilræden, som maatte ske fra Ministrene uden Portefeuille, altsaa ikke nogen Garanti for, at der ikke af deres Partier kan rejses Ønsker om Ændringer af Enkeltheder. Det er ikke Meningen, at det, at der sidder et Medlem af dette eller hint Parti i Ministeriet, skal binde Partiet paa Rigsdagen med Hensyn til rent saglig Kritik og med Hensyn til Ønsker om Ændringer paa enkelte Punkter.

Endvidere ønsker jeg at sige, at det er mit Haab, at Ministeriet ikke paa Grund af den Ordning, der nu er truffet, i mindre Grad end tidligere vil søge direkte Forhandling med Rigsdagen og dens Finansudvalg. Jeg haaber, at der om administrative Foranstaltninger, Udførelse af Love og af Bevillingsposter i samme Omfang som tidligere vil blive plejet Forhandlinger mellem de vedkommende Ministre og Finansudvalget, og det er ogsaa

mit Haab, at de direkte Meddelelser fra Ministeriet om handelspolitiske, militærpolitiske og udenrigspolitiske Forhold og andre Meddelelser af mere fortrolig Natur mindst i samme Omfang som tidligere vil ske ved Henvendelse til samtlige Rigsdagens Medlemmer i lukkede Møder. Deri bør den nye Ordning ikke medføre nogen Forandring.

Der er fra forskellige Sider blevet fremført mere eller mindre velvillige Betragtninger om, hvad man antog, der kunde have været Modstandernes Grunde til at gaa ind paa den nu opnaaede Overenskomst. Jeg skal ganske lade dette ligge. Det er mit Haab, at der har været een Hovedgrund, som mere eller mindre bevidst har gjort sig gældende hos alle Partier: Følelsen af, i hvilken Grad det er en Landsinteresse, at vi staaer saa samlet som vel muligt under den vanskelige Situation, hvori vi befinder os, i hvilken Grad det er en Interesse for os alle, at der kommer større Soliditet i vore offentlige Forhold, større og bedre Samvirken mellem Regering og Rigsdag, end der har været før. Jeg tror, at denne Følelse af, at Landets Interesse kræver dette i saa høj Grad, vel nok til syvende og sidst har været den mægtigst virkende Faktor for samtlige Partier, da de gik ind paa Overenskomsten, thi at man i og for sig skulde anse denne Overenskomst for noget ideelt, tror jeg ikke. Jeg kan i hvert Fald sige for mit Partis Vedkommende, at vi fuldstændig har haft Øjnene aabne for dens Mangler og for dens Skrøbelighed. Men naar vi dog er gaaet ind paa den, er det, dels fordi der er sket saadanne Indrømmelser til vort Standpunkt, at vi kunde modtage dem, og dels af den Grund, jeg nævnedes før, den stærke Følelse af, hvor vigtigt og nødvendigt det er, at vi opnaar en virkelig national Samling og Samvirken, da vi ikke ved, hvad Dag vi bliver stillet overfor helt anderledes alvorlige Forhold end dem, vi i Øjeblikket befinder os i.

K. M. Klausen: Jeg vil begynde med et Velkommen til de tre nye Ministre, og jeg vil hertil knytte den Udtalelse, at ligesom Socialdemokratiet har vist det hidtilværende 10-Mands Ministerium loyal Støtte, saaledes vil vi ogsaa under lignende Forhold vise den samme loyale Støtte overfor det udvidede Ministerium. Nu er alle politiske Partier og enhver Vælger i vort Land repræsenteret i Regeringen, og jeg vil haabe, at det vil bidrage til at skabe den fornødne Ro og Arbejdsfred, som vi til visse trænger til her i Landet.